

Դանիելի Գիրքը — հարյուր ութսունմեկերորդը

Կեսգիշերային աղաղակը և Հոռմի մարգարեական դերը. Դանիելի գրքում վերջին օրերի բացահայտումը

Jeff Pippenger

2024-04-11

Դանիել մարգարեի տասնմեկերորդ գլխի ներսում կան մարգարեության մի քանի տողեր, որոնք բոլորը համընկնում են գլխի վերջին վեց համարների հետ: Այն հատվածը, որ համընկնում է քառասուներորդ համարի պատմության հետ՝ վերջի ժամանակից՝ 1989 թվականից, մինչև քառասունմեկերորդ համարի կիրակնօրյա օրենքը, մարգարեության այն մասն է, որ կնքված էր մինչև վերջին օրերը: Դա Դանիելի լրացումն է Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությանը, որը բացվում է փորձաշրջանի փակվելուց անմիջապես առաջ: Երկրորդ համարը ներկայացնում է Թրամփին՝ վերջին հանրապետական նախագահին, վերջին նախագահին, այն նախագահին, որ յոթից է և ութերորդն է, և նա ամենահարուստ նախագահն է, որ սկսեց գրգռել գլոբալիստներին, երբ 2015 թվականին հայտարարեց իր թեկնածությունը: Տասներորդ համարը նույնացնում է 1989 թվականը, իսկ տասնմեկերորդ և տասներկուերորդ համարները նույնացնում են ուկրաինական պատերազմը, որը սկսվեց 2014 թվականին՝ Պուտինի հաղթանակով և դրան հաջորդած անկմամբ:

Տասներեքից տասնհինգ համարները նկարագրում են քառասուներորդ համարի երեք պատերազմներից երրորդը՝ սկսվելով 1989 թվականին Խորհրդային Միության փլուզմամբ, ապա ուկրաինական պատերազմով, որին հաջորդում է Պանիումի ճակատամարտը, որը ներկայացնում է Միացյալ Նահանգներում ուխտադրժող բողոքականության արտաքին պայքարը աշխարհի գլոբալիստների դեմ:

Ուխտադրժող բողոքականությունը գերիշխում է և հաստատում է այդ եռակի միության հիերարխիկ փոխհարաբերությունը, որը գործադրվում է շուտով եկելի կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Գազանը կաթոլիկությունն է, և նա է երեք իշխանությունների գլուխը՝ ներկայացված Հեզաբելով և բազմաթիվ այլ խորհրդանիշներով: Նա է այն պոռնիկը, որ տիրում է գազանին և հեծնում է նրան:

Սուտ մարգարեն Միացյալ Նահանգներն է, որ ներկայացված է իր ամուսնու՝ Աքաաբի կողմից, որը վիշապի տասնապատիկ թագավորության գլուխն է: Ք.ա. 200 թվականին տեղի ունեցած Պանիումի ճակատամարտը նախատիպավորում է գլոբալիզմի և հավատուրաց բողոքականության միջև եղած արտաքին պայքարը: Ներքին պայքարը ներկայացված է Ք.ա. 167 թվականի ապստամբությամբ, որին հաջորդեց տաճարի վերանվիրումը, ինչպես հիշատակվում է Ք.ա. 164 թվականի Խանուկայի մեջ, և ապա դրան հաջորդեց Ք.ա. 161 թվականից մինչև Ք.ա. 158 թվականն ընկած ժամանակաշրջանը, որը նախատիպավորում է այն փուլը, երբ Միացյալ Նահանգները կանգնեցնում է կաթոլիկության եկեղեցու և պետության միության պատկերը, ինչպես ներկայացված է «դաշինք»-ով:

Տասներեքերորդ համարում Ուրիա Սմիթը տեղեկացնում է մեզ, որ Ռափիայի ճակատամարտից տասնչորս տարի անց Պտղոմեոսը մահանում է «զսպվածության բացակայության և անառակության» հետևանքով, «և նրան հաջորդում է իր որդին՝ Պտղոմեոս Եպիփանեսը, որն այն ժամանակ չորս կամ հինգ տարեկան մի երեխա էր: Նույն ժամանակամիջոցում Անտիոքոսը, ճնշելով իր թագավորության մեջ ծագած ապստամբությունը և արևելյան կողմերը հնազանդեցնելով ու կարգավորելով, ազատ էր որևէ ձեռնարկի համար, երբ երիտասարդ Եպիփանեսը բարձրացավ Եգիպտոսի գահին»: Այն բանից հետո, երբ Պուտինի կարճատև հաղթանակը ավարտվի, Թրամփը պատրաստ կլինի գործ ունենալ Եգիպտոսի նոր մանկահասակ թագավորի հետ: Նախքան այդ անելը, նա Միացյալ Նահանգների ներսում «կճնշի մի ապստամբություն»:

Երբ Թրամփը ընտրվի, նա կիրականացնի այնպիսի օրենքներ, որոնց նախապատկերը եղել են 1798 թվականի «Այլազգիների և խռովության մասին ակտերը», ինչպես նաև կկասեցնի «habeas corpus»-ը, ինչպես արեց առաջին Հանրապետական նախագահը՝ ի պատասխան Քաղաքացիական պատերազմի: Նրա գործողությունները նույնպես նախապատկերվել են նախագահ Գրանտի գործերով, երբ նա դիմագրավում էր Կու Կլուքս Կլանին, ինչպես նաև Ֆ. Դ. Ռուզվելտի գործերով, երբ նա Երկրորդ համաշխարհային պատերազմի ընթացքում բանտարկեց ճապոնացիներին և ուրիշների, և վերջին Ջորջ Բուշի «Patriot Act»-ով:

Նա, ինչպես Մելնկոսը, կճնշի ապստամբությունը Միացյալ Նահանգներում, ապա իր հայացքը կդարձնի Եգիպտոսի «մանուկ թագավորի» կողմը: Այդպես վարվելիս նա դաշինք կկազմի Մակեդոնիայի Փիլիպպոսի հետ, որովհետև Սմիթը գրում է. «Միննույն ժամանակ Մակեդոնիայի թագավոր Փիլիպպոսը դաշինքի մեջ մտավ Անտիոքոսի հետ՝ Պտղոմեոսի տիրությունները նրանց միջև բաժանելու համար, և յուրաքանչյուրը մտադիր էր վերցնել այն մասերը, որոնք իրեն ամենամոտն էին ու ամենահարմարավետը: Ահա այստեղ հարություն էր առնում հարավի թագավորի դեմ մի ելուստ, որը լիովին բավարար էր մարգարեությունն իրականացնելու համար, և, անկասկած, հենց այն իրադարձությունները, որ մարգարեությունը նկատի ուներ»:

Թրամփը պիտի հաստատուն դաշինք կազմի ՆԱՏՕ-ի (Միավորված ազգերի կազմակերպության) ազգերի հետ՝ Ռուսաստանի հարցով զբաղվելու և Պուտինի անկման հետևանքների հանգուցալուծման բարդությունները լուծելու համար: Այդ ժամանակ, ըստ տասնչորսերորդ համարի և Սմիթի մեկնության, «նոր իշխանություն է ներկայացվում»: Պապականությունը պիտի միջամտի՝ Ռուսաստանը և նրա արբանյակ պետությունները ՆԱՏՕ-ի և Միացյալ Նահանգների իշխանությունից պաշտպանելու համար, կամ ինչպես Սմիթի մեկնության մեջ է ասվում. «Հոռու խոսեց, և Սիրիան ու Մակեդոնիան շուտով գտան, որ փոփոխություն էր գալիս իրենց երազի տեսարանի վրա: Հոռուեացիները միջամտեցին Եգիպտոսի երիտասարդ թագավորի օգտին՝ վճռելով, որ նա պետք է պաշտպանված լինի Անտիոքոսի և Փիլիպպոսի նախատեսած կործանումից: Սա եղավ մ.թ.ա. 200 թվականին, և Սիրիայի ու Եգիպտոսի գործերին հոռուեացիների առաջին կարևոր միջամտություններից մեկն էր»:

Ապա Հռոմը՝ Տյուրոսի պոռնիկը, սկսում է երգել իր երգերը և պոռնկանալ երկրի թագավորների հետ՝ երկու համար անց, նախքան այդ թագավորները լիովին կինագանդվեն նրան։ Նույն այդ ժամանակ տեղի ունեցավ Պանիումի ճակատամարտը։ Մ.թ.ա. 200 թվականը մատնանշում է, որ Տյուրոսի պոռնիկը սկսում է երգել, և նա այդ անում է՝ կապված Ռուսաստանի պաշտպանության հետ, որին Միացյալ Նահանգները և Միավորված ազգերի կազմակերպությունը հենց նոր համաձայնել են բաժանել իրենց փոխադարձ շահի համար։ Պոռնիկը հաղթում է նրանց երկուսի վրա, սակայն ապա տեղի է ունենում Պանիումի «ճակատամարտը», և Միացյալ Նահանգները հաղթում են Միավորված ազգերի կազմակերպությանը։

Խորհրդանշականորեն, երեսուներեք տարի անց Մոդեինի ապստամբությունը սկսվում է Միացյալ Նահանգներում։ Խորհրդանշականորեն, դրանից երեք տարի անց հաստատվում է այսպես կոչված բողոքականության և Սահմանադրական Հանրապետության վերանվիրումը, ինչպես ներկայացված է Հանուկկայով։ Խորհրդանշականորեն, դրանից երեք տարի անց սկսվում է այն ժամանակաշրջանը, որ ներկայացված է հրեաների դաշինքով Հռոմի հետ։

Վերջին շարժումները արագընթաց պիտի լինեն, ուստի համարներում քառասունութ տարիներով ներկայացված պատմությունը նկարագրում է արագ իրադարձությունների մի շարք, որոնք մարգարեությունը հստակորեն նույնացրել է որպես սկսվող վերջի ժամանակում՝ 1989 թվականին, որին հաջորդում է տասնմեկերորդ և տասներկուերորդ համարների երկրորդ պատերազմը՝ 2014 թվականին, ապա՝ 2015 թվականը, երբ Թրամփը հայտարարեց նախագահի թեկնածու դառնալու իր առաջադրության մասին, և այդպիսով սկսեց իր մարգարեական գործը՝ գլոբալիզմը բորբոքելու։ Երբ Թրամփը սկսի արդեն ընթացքի մեջ գտնվող Քաղաքացիական պատերազմի ճնշման գործը, նա կփորձի դաշինք հաստատել Միավորված ազգերի կազմակերպության հետ (ՆԱՏՕ—Փիլիպպոս Մակեդոնացի), և Հռոմը կսկսի երգել։ Այդ փորձված դաշինքը դառնում է գերիշխանության համար մղվող պայքարը երկու ուժերի միջև, որը ներկայացված է Պանիումի ճակատամարտով։

Ուրեմն Պանիումն է տասներեքերորդ համարի ճանապարհային նշանը, որտեղ սկսվում են այն վերջին արագընթաց շարժումները, որոնք նախորդում են կիրակնօրյա օրենքին։ Բոլոր մարգարեները ավելի շատ խոսեցին աշխարհի վախճանի մասին, քան այն ժամանակի, որում ապրում էին, և Հիսուսը, իհարկե, բոլոր մարգարեներից մեծագույնն էր։ Խաչից անմիջապես առաջ, որը խորհրդանշում է կիրակնօրյա օրենքը, և որը ներկայացված է տասնվեցերորդ համարով, Հիսուսն Իր աշակերտների հետ ուղևորություն կատարեց դեպի Պանիում։ Այնտեղ Նրա գտնվելը, և այնտեղ Նրա շարադրած դասերը, համընկնում են շուտով գալիք Պանիումի ճակատամարտի հետ։ Պատմության ընթացքում Պանիումը ունեցել է մի քանի անուն, և Քրիստոսի ժամանակ Պանիումի անունը Կեսարիա Փիլիպպին էր։

«Հիսուսն ու Նրա աշակերտներն այժմ եկել էին Կեսարիա Փիլիպպոսի մերձակա քաղաքներից մեկը։ Նրանք արդեն Գալիլեայի սահմաններից դուրս էին՝ մի շրջանում, որտեղ կռապաշտությունն էր տիրում։ Այստեղ աշակերտները հեռացվել

Էին հուղայականության վերահսկող ազդեցությունից և բերվել էին ավելի սերտ շփման հեթանոսական պաշտամունքի հետ: Նրանց շուրջը ներկայացված էին սնահավատության այն ձևերը, որոնք գոյություն ունեին աշխարհի բոլոր մասերում: Հիսուսը ցանկանում էր, որ այս բաների տեսարանը նրանց մղեր զգալու իրենց պատասխանատվությունը հեթանոսների հանդեպ: Այս շրջանում Իր գտնվելու ընթացքում Նա ջանում էր հեռու մնալ ժողովրդին ուսուցանելուց և առավել լիովին նվիրվել Իր աշակերտներին:»

«Նա պատրաստվում էր նրանց հայտնել այն չարչարանքի մասին, որ սպասում էր Իրեն: Բայց նախ միայնակ հեռացավ և աղոթեց, որպեսզի նրանց սրտերը պատրաստվեն ընդունելու Իր խոսքերը: Նրանց միանալով՝ Նա անմիջապես չհայտնեց այն, ինչ ցանկանում էր հաղորդել: Մինչ այդ անելը, Նա նրանց հնարավորություն տվեց խոստովանելու իրենց հավատը Իր հանդեպ, որպեսզի նրանք գործնան գալիք փորձության համար: Նա հարցրեց. «Մարդիկ Իմ՝ Մարդու Որդու մասին ի՞նչ են ասում, թե Ո՞վ եմ Ես»:»

Ցավոք, աշակերտները հարկադրված էին ընդունելու, որ Իսրայելը չկարողացավ ճանաչել իրենց Մեսիային: Ոմանք, իսկապես, երբ տեսնում էին Նրա հրաշքները, Նրան հռչակում էին Դավթի Որդի: Այն բազմությունները, որոնք կերակրվել էին Բեթսայիդայում, ցանկանում էին Նրան հռչակել Իսրայելի թագավոր: Շատերը պատրաստ էին ընդունելու Նրան որպես մարգարե, սակայն չէին հավատում, թե Նա է Մեսիան:

«Հիսուսն այժմ տվեց երկրորդ հարցը, որ վերաբերում էր հենց աշակերտներին. «Իսկ դուք ո՞վ եք ասում, որ Ես եմ»: Պետրոսը պատասխանեց. «Դու Քրիստոսն ես, կենդանի Աստծո Որդին»»:

«Սկզբից իսկ Պետրոսը հավատացել էր, որ Հիսուսը Մեսիան է: Շատ ուրիշներ, որոնք Հովհաննես Մկրտչի քարոզչությամբ համոզվել էին և ընդունել էին Քրիստոսին, սկսեցին կասկածել Հովհաննեսի առաքելությանը, երբ նա բանտարկվեց և մահվան մատնվեց. և այժմ նրանք կասկածում էին, թե Հիսուսը այն Մեսիան է, Որին այնքան երկար սպասել էին: Աշակերտներից շատերը, որոնք ջերմեռանդորեն սպասում էին, թե Հիսուսը պիտի գրավի Իր տեղը Դավթի գահի վրա, լքեցին Նրան, երբ տեսան, որ Նա այդպիսի մտադրություն չունի: Բայց Պետրոսը և նրա ընկերակիցները չշեղվեցին իրենց հավատարմությունից: Նրանց հավատքը չխորտակվեց նրանց տատանվող ընթացքից, որոնք երեկ գովաբանում էին, իսկ այսօր դատապարտում: Պետրոսը հայտարարեց. «Դու ես Քրիստոսը՝ կենդանի Աստծու Որդին»: Նա չսպասեց, որ արքայական պատիվները պսակեն իր Տիրոջը, այլ ընդունեց Նրան Նրա խոնարհվածության մեջ»:

«Պետրոսը արտահայտել էր տասներկուսի հավատը: Սակայն աշակերտները դեռևս հեռու էին Քրիստոսի առաքելությունը հասկանալուց: Քահանաների և իշխանավորների հակառակությունն ու խեղաթյուրումը, թեև չէին կարող նրանց հեռացնել Քրիստոսից, այնուամենայնիվ մեծ շփոթության մեջ էին զգում նրանց: Նրանք իրենց ճանապարհը հստակ չէին տեսնում: Նրանց վաղ ուսուցման ազդեցությունը, ռաբբիների վարդապետությունը, ավանդության գործությունը դեռևս

խոչընդոտում էին ճշմարտության նրանց տեսադաշտը: Ժամանակ առ ժամանակ Հիսուսից եկող լույսի թանկագին շողերը փայլում էին նրանց վրա, սակայն հաճախ նրանք նման էին ստվերների մեջ խաբխափող մարդկանց: Բայց այդ օրը, նախքան իրենց հավատքի մեծ փորձությանը դեմ առ դեմ կանգնելը, Սուրբ Հոգին զորությամբ հանգչեց նրանց վրա: Կարճ ժամանակով նրանց աչքերը շեղվեցին «երևացող բաներից», որպեսզի տեսնեն «չերևացող բաները»: Բ Կորնթացիս 4:18: Մարդկային կերպարանքի վարագույրի ներքո նրանք զանազանեցին Աստծո Որդու փառքը»:

«Յիսուսը պատասխանեց Պետրոսին՝ ասելով. «Երանի՛ քեզ, Սիմոն Բար-Յովնան, որովհետև մարմինն ու արիւնը չէ, որ յայտնեց դա քեզ, այլ Իմ Հայրը, որ երկնքում է»»:

«Այն ճշմարտությունը, որ Պետրոսը խոստովանել էր, հավատացյալի հավատի հիմքն է: Դա է այն, ինչ Քրիստոս Ինքն է հռչակել որպես հավիտենական կյանք: Բայց այս գիտության տիրապետումը ինքնափառաբանության որևէ հիմք չէր: Ոչ իր սեփական իմաստությամբ և ոչ էլ իր սեփական բարությամբ էր այն հայտնվել Պետրոսին: Մարդկությունը երբեք չի կարող ինքն իրենից հասնել աստվածայինի գիտությանը: «Այն երկնքից բարձր է. ի՞նչ կարող ես անել. դժոխքից խորն է. ի՞նչ կարող ես իմանալ»: Հոբ 11:8: Միայն որդեգրության Հոգին կարող է մեզ հայտնել Աստծո խորությունները, որոնք «աչքը չի տեսել, և ականջը չի լսել, և մարդու սիրտը չեն մտել»: «Բայց Աստված մեզ հայտնեց դրանք Իր Հոգով, որովհետև Հոգին քննում է ամեն ինչ, նույնիսկ Աստծո խորությունները»: 1 Կորնթացիս 2:9, 10: «Տիրոջ խորհուրդը Նրան երկյուղածողների հետ է», և այն փաստը, որ Պետրոսը զանազանեց Քրիստոսի փառքը, վկայություն էր, որ նա «Աստծուց ուսուցանված» էր: Սաղմոս 25:14; Հովհաննես 6:45: Այո՛, իսկապես, «երանելի՛ ես դու, Սիմոն Բար-Յովնա, որովհետև մարմինն ու արյունը չեն հայտնել դա քեզ»:

«Հիսուսը շարունակեց. «Քեզ ևս ասում եմ, որ դու Պետրոս ես, և այս վեմի վրա ես պիտի շինեմ Իմ եկեղեցին, և դժոխքի դռները նրան չեն հաղթահարի»: Պետրոս բառը նշանակում է քար՝ գլորվող քար: Պետրոսը այն վեմը չէր, որի վրա հիմնվեց եկեղեցին: Դժոխքի դռները հաղթեցին նրան, երբ նա անեծքով ու երդումով ուրացավ իր Տիրոջը: Եկեղեցին շինվեց Մեկի վրա, որի դեմ դժոխքի դռները չէին կարող հաղթել»:

«Փրկչի գալուստից դարեր առաջ Մովսեսը մատնանշել էր Իսրայելի փրկության Վեմը: Մաղմոսերգուն երգել էր «իմ զորության Վեմի» մասին: Եսայիան գրել էր. «Այսպես է ասում Տեր Եհովան. Ահա ես Միոնում հիմքի համար մի քար եմ դնում, փորձված քար, պատվական անկյունաքար, հաստատ հիմք»: Երկրորդ Օրինաց 32:4; Սաղմոս 62:7; Եսայիա 28:16: Ինքը՝ Պետրոսը, ներշնչմամբ գրելով, այս մարգարեությունը կիրառում է Հիսուսի վրա: Նա ասում է. «Եթե ճաշակել եք, որ Տերը քաղցր է, որի մոտ գալով՝ որպես կենդանի քարի, մարդկանցից անշուշտ մերժված, բայց Աստծո մոտ ընտիր և պատվական, դուք էլ, որպես կենդանի քարեր, շինվում եք հոգևոր տուն»: 1 Պետրոս 2:3–5, R. V.»

«Ուրիշ հիմք ոչ ոք չի կարող դնել, քան այն, որ դրված է, և որն է Հիսուս Քրիստոսը»: Ա Կորնթացիներ 3:11: «Այս վեմի վրա,— ասաց Հիսուսը,— Ես պիտի շինեմ Իմ

եկեղեցին»։ Աստծու և բոլոր երկնային բանական էակների ներկայությամբ, դժոխքի անտեսանելի բանակի ներկայությամբ, Քրիստոսը Իր եկեղեցին հիմնեց կենդանի Վեմի վրա։ Այդ Վեմն Ինքն է,— Իր իսկ մարմինը, մեզ համար կոտորված և խոցված։ Այդ հիմքի վրա շինված եկեղեցու դեմ դժոխքի դռները պիտի չհաղթեն։

«Որքա՛ն տկար էր երևում եկեղեցին, երբ Քրիստոսը խոսեց այս խոսքերը։ Կային միայն մի բուռ հավատացյալներ, որոնց դեմ պիտի ուղղվեր դների և չար մարդկանց ամբողջ գործությունը, սակայն Քրիստոսի հետևորդները չպիտի վախենային։ Իրենց գործության Վեմի վրա հաստատված՝ նրանք չէին կարող տապալվել։»

«Վեց հազար տարի հավատը կառուցվել է Քրիստոսի վրա։ Վեց հազար տարի սատանայական բարկության հեղեղներն ու փոթորիկները բախվել են մեր փրկության Վեմին, բայց այն կանգուն է մնացել անշարժ։

«Պետրոսը հայտնել էր այն ճշմարտությունը, որը եկեղեցու հավատի հիմքն է, և այժմ Հիսուսը նրան պատվեց որպես հավատացյալների ամբողջ մարմնի ներկայացուցչի։ Նա ասաց. «Եվ քեզ պիտի տամ երկնքի արքայության բանալիները, և ինչ որ երկրի վրա կապես, երկնքում կապված պիտի լինի, և ինչ որ երկրի վրա արձակես, երկնքում արձակված պիտի լինի»։

«Երկնքի արքայության բանալիները» Քրիստոսի խոսքերն են։ Սուրբ Գրքի բոլոր խոսքերն Իրենն են և այստեղ ներառված են։ Այս խոսքերն իշխանություն ունեն բացելու և փակելու երկինքը։ Դրանք հռչակում են այն պայմանները, որոնց հիման վրա մարդիկ ընդունվում կամ մերժվում են։ Այսպիսով, Աստծու խոսքը քարոզողների գործը կյանքի հոտ է դեպի կյանք կամ մահվան հոտ՝ դեպի մահ։ Նրանց առաքելությունը հավիտենական հետևանքներով ծանրացած է։

«Փրկիչը ավետարանի գործը անհատապես Պետրոսին չհանձնեց։ Հետագա ժամանակում, կրկնելով այն խոսքերը, որ ասվել էին Պետրոսին, Նա դրանք ուղղակիորեն կիրառեց եկեղեցու նկատմամբ։ Եվ ըստ էության նույնը ասվեց նաև տասներկուսին՝ որպես հավատացյալների մարմնի ներկայացուցիչների։ Եթե Հիսուսը աշակերտներից մեկին մյուսներից վեր որևէ հատուկ իշխանություն պատվիրակած լիներ, մենք նրանց այդքան հաճախ չէինք գտնի վիճելիս, թե ով պիտի լինի մեծագույնը։ Նրանք կհնազանդվեին իրենց Վարդապետի կամքին և պատիվ կտային նրան, ում Նա ընտրել էր»։

«Նրանց գլխավոր կարգելու փոխարեն՝ Քրիստոսը աշակերտներին ասաց. «Ռաբբի մի՛ կոչուեցեք», «եւ մի՛ կոչուեցեք վարդապետներ, որովհետեւ ձեր Վարդապետը մեկն է՝ Քրիստոսը»։ Մատթեոս 23:8, 10:»

«Ամեն մարդու գլուխը Քրիստոսն է»։ Աստված, որ ամեն ինչ Հիսուսի ոտքերի տակ հնազանդեցրեց, «Նրան էլ տվեց՝ որպես գլուխ ամեն բանի վրա եկեղեցուն, որ Նրա մարմինն է, Նրանով լցված լիությունը, որ ամեն ինչ լցնում է ամեն բանում»։ Ա Կորնթացիս 11:3, Եփեսացիս 1:22, 23։ Եկեղեցին հիմնված է Քրիստոսի վրա՝ որպես իր հիմքի. նա պետք է հնազանդվի Քրիստոսին՝ որպես իր գլխի։ Նա չպետք է ապավինի մարդուն և ոչ էլ ղեկավարվի մարդուց։ Շատերը պնդում են, թե եկեղեցուն վստահված դիրք ունենալը նրանց իշխանություն է տալիս թելադրելու, թե ուրիշ

մարդիկ ինչ պիտի հավատան և ինչ պիտի անեն: Աստված այս հավակնությունը չի հաստատում: Փրկիչը հայտարարում է. «Բոլորդ եղբայրներ եք»: Բոլորը ենթակա են փորձության և հակված են մոլորության: Ոչ մի սահմանափակ էակի վրա չենք կարող հենվել առաջնորդության համար: Հավատի Վեմը եկեղեցում Քրիստոսի կենդանի ներկայությունն է: Սրա վրա կարող է ապավինել ամենաթույլը, իսկ նրանք, որ իրենց ամենաուժեղն են համարում, կերևան ամենաթույլը, եթե Քրիստոսին իրենց կարողությունը չդարձնեն: «Անիծյալ է այն մարդը, որ մարդու վրա է ապավինում և մարմինն է իր բազուկը դարձնում»: Տերը «Վեմն է, Նրա գործը կատարյալ է»: «Երանելի են բոլոր նրանք, որ իրենց վստահությունը դնում են Նրա վրա»: Երեմիա 17:5, Երկրորդ Օրինաց 32:4, Սաղմոս 2:12:

«Պետրոսի խոստովանությունից հետո Հիսուսը պատվիրեց աշակերտներին ոչ ոքի չասել, թե Ինքը Քրիստոսն է: Այս պատվերը տրվեց դպիրների և փարիսեցիների վճռական հակառակության պատճառով: Եվ ավելին, ժողովուրդը, անգամ աշակերտները, Մեսիայի մասին այնքան կեղծ պատկերացում ունեին, որ Նրա վերաբերյալ հրապարակային հայտարարությունը նրանց Նրա բնավորության կամ Նրա գործի մասին ոչ մի ճշմարիտ հասկացողություն չէր տա: Բայց օրեցօր Նա Իրեն հայտնում էր նրանց իբրև Փրկիչ, և այսպիսով կամենում էր նրանց տալ Նրա մասին որպես Մեսիա ճշմարիտ պատկերացում»:

«Աշակերտները դեռևս ակնկալում էին, որ Քրիստոսը պիտի թագավորեր որպես երկրային իշխան: Թեև Նա այնքան երկար ժամանակ թաքցրել էր Իր նպատակը, նրանք հավատում էին, որ Նա միշտ չէ, որ պիտի մնա աղքատության և աննշանության մեջ. մոտ էր այն ժամանակը, երբ Նա պիտի հաստատեր Իր թագավորությունը: Այն միտքը, թե քահանաների և ուսուցիչների ատելությունը երբեք պիտի չհաղթահարվեր, թե Քրիստոսը պիտի մերժվեր Իր իսկ ազգի կողմից, պիտի դատապարտվեր որպես խաբեբա և պիտի խաչվեր որպես ոճրագործ,—այդպիսի միտք աշակերտները երբեք չէին փայփայել: Բայց խավարի իշխանության ժամը մոտենում էր, և Հիսուսը պետք է Իր աշակերտներին բացահայտեր իրենց առջև եղած պայքարը: Նա տրտմած էր, քանի որ կանխագուշակում էր փորձությունը»: The Desire of Ages, 411-415.

Դանիել 11-ի տասնվեցերորդ համարը ներկայացնում է Միացյալ Նահանգներում շուտով գալու կիրականության օրենքը: Այդ «երկրաշարժի» ժամից անմիջապես առաջ նրանք, ովքեր ձգտում են լինել հարյուր քառասունչորս հազարի թվում, արթնացվում են իրենց քնից: Այն, ինչ արթնացնում է նրանց, մարգարեական լուրն է: Այդ պահին երևան են գալիս երկու դասեր, և, ինչպես պատկերված է տասը կույսերի առակում, մի դասն ունի յուղ անոթների մեջ, իսկ մյուս դասն՝ չունի: Դանիել 11-ի տասներեքից մինչև տասնհինգերորդ համարները ոչ միայն ներկայացնում են այն մարգարեական պատմությունը, որ նախորդում է կիրականության օրենքին, այլև ներկայացնում են «լուրը», որը, տասը կույսերի առակի համատեքստում, այն «յուղն» է, որ իմաստունները պիտի ունենան, որպեսզի ստանան Աստծո կնիքը և մեծ երկրաշարժի ժամին դրոշի պես բարձրացվեն: Այս հոդվածներն այժմ հասել են բոլոր հոդվածների զագաթնակետին, որովհետև այն լուրը, որ ներկայացված է այս համարների մեջ, այն ոսկե յուղն է, որ

հոսեցվում է երկու ոսկե փողերի միջով:

Մենք կշարունակենք այս ուսումնասիրությունը հաջորդ հոդվածում:

«Քանի դեռ ճշմարտությունը դավանողները ծառայում են սատանային, նրա դժոխային ստվերը կիզի նրանց տեսիլքը Աստծո և երկնքի վերաբերյալ: Նրանք կլինեն նրանց պես, ովքեր կորցրել են իրենց առաջին սերը: Նրանք չեն կարող տեսնել հավիտենական իրողությունները: Այն, ինչ Աստված պատրաստել է մեզ համար, ներկայացված է Ջաքարիա մարգարեի գրքի 3-րդ և 4-րդ գլուխներում, և 4:12–14-ում. «Եվ կրկին պատասխանեցի ու ասացի նրան. Ի՞նչ են այս երկու ձիթենու ճյուղերը, որոնք երկու ոսկե փողերի միջոցով իրենց միջից դատարկում են ոսկե յուղը: Եվ նա պատասխանեց ինձ ու ասաց. Չգիտե՞ս արդյոք, թե սրանք ինչ են: Եվ ես ասացի. Ո՛չ, տե՛ր իմ: Այնժամ նա ասաց. Սրանք այն երկու օծյալներն են, որ կանգնած են ամբողջ երկրի Տիրոջ մոտ»:

«Տերը լի է միջոցներով: Նրա մոտ միջոցների պակաս չկա: Մեր հավատքի պակասի, մեր երկրայնամտության, մեր էժանախոսության, մեր անհավատության պատճառով, որ դրսևորվում է մեր խոսակցության մեջ, խավար ստվերներ են կուտակվում մեր շուրջը: Քրիստոսը խոսքով կամ բնավորությամբ չի հայտնվում որպես ամբողջովին գեղեցկագույնը և տասը հազարի մեջ գերազանցագույնը: Երբ հոգին գոհանում է իրեն ունայնության բարձրացնելուց, Տիրոջ Հոգին քիչ բան կարող է անել նրա համար: Մեր կարճատես տեսողությունը նկատում է ստվերը, բայց չի կարող տեսնել այն կողմի փառքը: Հրեշտակները բռնել են չորս հողմերը, որոնք ներկայացված են որպես զայրացած ձի, որ ձգտում է պոկվել և սուրալ ամբողջ երկրի երեսով՝ իր ճանապարհին բերելով կործանում և մահ:»

«Մի՞թե պիտի ննջենք հենց հավիտենական աշխարհի շեմին: Մի՞թե պիտի լինենք բթացած, սառը և մեռած: Ո՛հ, երանի թե մեր եկեղեցիներում Աստծո Հոգին և շունչը ներշնչվեր Նրա ժողովրդի մեջ, որպեսզի նրանք կանգնեին իրենց ոտքերի վրա և ապրեին: Մենք պետք է տեսնենք, որ ճանապարհը նեղ է, և դուրը՝ անձուկ: Սակայն երբ անցնում ենք անձուկ դռնով, նրա լայնությունն անսահման է»: Manuscript Releases, h. 20, 217:

«Ամբողջ երկրի Տիրոջ մոտ կանգնած օծյալները» այն դիրքն ունեն, որը մի ժամանակ տրվել էր Սատանային՝ որպես հովանի քերովբե: Իր աթոռը շրջապատող սուրբ էակների միջոցով Տերը մշտական հաղորդակցություն է պահպանում երկրի բնակիչների հետ: Ոսկե յուղը ներկայացնում է այն շնորհը, որով Աստված մշտապես ապահովում է հավատացյալների ճրագները, որպեսզի դրանք չթրթռան և չմարեն: Եթե այս սուրբ յուղը Աստծո Հոգու պատգամների միջոցով երկնքից չթափվեր, չարի գործակալությունները մարդկանց վրա լիակատար իշխանություն կունենային:

«Աստված անարգվում է, երբ մենք չենք ընդունում այն պատգամները, որ Նա ուղարկում է մեզ: Այսպիսով մենք մերժում ենք այն ոսկե յուղը, որ Նա կթափեր մեր հոգիների մեջ՝ այն փոխանցվելու համար խավարի մեջ եղողներին: Երբ հնչի կանչը՝ «Ահա՛, Փեսան գալիս է. ելե՛ք նրան ընդառաջ», նրանք, ովքեր չեն ընդունել սուրբ

յուղը, ովքեր իրենց սրտերում չեն փայփայել Քրիստոսի շնորհը, ինչպես հիմար կույսերը, պիտի գտնեն, որ պատրաստ չեն իրենց Տիրոջը դիմավորելու: Նրանք իրենց մեջ չունեն զորություն՝ յուղը ձեռք բերելու, և նրանց կյանքերը կործանված են: Բայց եթե Աստծո Սուրբ Հոգին հայցվի, եթե մենք աղաչենք, ինչպես Մովսեսն արեց՝ «Ցո՛ւյց տուր ինձ Քո փառքը», Աստծո սերը պիտի հեղվի մեր սրտերի մեջ: Ոսկե խողովակների միջոցով ոսկե յուղը պիտի փոխանցվի մեզ: «Ո՛չ զորությամբ, ո՛չ էլ կարողությամբ, այլ Իմ Հոգով, ասում է Զորքերի Տերը»: Արդարության Արեգակի պայծառ շողերն ընդունելով՝ Աստծո զավակները փայլում են որպես լույսեր աշխարհում»: Review and Herald, July 20, 1897.